

ROMANIA 27.6 - 1.7.2012 - MATKAPÄIVÄKIRJA

Keskiviikko 27.6.12

Klo 04.30: Suihkuun ja menoksi, matka Romaniaan alkoi.

Helsinki-Vantaan lentokentällä riitti alkuunsa jännitystä joudummeko maksamaan ylimääräistä maksua lentoboxeista, jotka olivat matkalla Bukarestiin OneVet-eläinlääkäriasemalle. Tällä kertaa meille oltiin armeliaita ja boxit matkasivat ilman lisämaksua. Pientä lisäjännitystä matkaan toi myös se, että kahden matkalaisen passit olivat menossa hyvinkin pian umpeen, onneksemme saimme kuitenkin niidenkin osalta jatkaa matkaamme.

Lennon vaihto Amsterdamissa ja viimeinen matka Henri Coandan lentokentälle Romaniaan jatkui.

Vihdoin n. klo 13 laskeuduimme Bukarestiin. Carmen Mandescu oli meitä vastassa poikaystävänsä kanssa. Lentoboxeja jouduimme hieman metsästämään kentältä, mutta nekin löytyivät pienen kyselyn jälkeen. Seuraavaksi noutamaan vuokra-autoa ja jännittämään kuinka saamme boxit mahtumaan sinne. Touring Cars -vuokrayhtiö oli sponsoroinut käyttöömmme lähes maksutta farmariauton, jonne boxit saatiin ahdettua. Jatkossa (mikäli ajoneuvo on vapaana) voimme käyttää mahdollisesti myös MB Vito -pakettiautoa, mikä helpottaa tavaroiden ja koirien kuljetusta Bukarestin, tarhojen ja eläinlääkärin välillä.

Tässä on tosiaan 3 boxia ahdettuna yhteen

Vajaan parin tunnin jälkeen pääsimme jatkamaan matkaa, boxit autossa, ehkä hieman ahtaasti matkustaen, mutta se ei latistanut tunnelmaa. Bukarestin täysin järjetön ja kutakuinkin säännötön liikenne on haastavaa jopa tottuneelle kuljettajallekin. Ei muuta kuin pää kylmänä matkaan ja seuraamaan Carmenia.

Hotelli oli siisti ja sijaitsi rauhallisella paikalla (suhteessa Bukarestin n. kahteen miljoonaan asukkaaseen). Hengähdimme hetken, tämän jälkeen haimme kaupasta hieman aamiaistarvikkeita, vettä ja tapasimme ensimmäiset kulkukoirat. Koirilla on selkeästi "omat paikkansa", mistä he tietävät saavansa ruokaa, koska tapasimme samat koirat joka aamu samoissa paikoissa. Tämä kuvastaa romanialaisten tapaa pitää koiria: Osa kaupungin koirista on ainakin nimellisesti jonkun henkilön tai henkilöiden "omistuksessa" siten, että nämä huolehtivat vähintään koiran ruokinnasta vaikka koira elää muuten kadulla.

Carmen saapui noutamaan meitä ja matkasimme syömään ja tutustumaan hieman Bukarestin vanhaan kaupungin osaan. Carmenin opastuksella löysimme viihtyisän, tyypillisen Romanianlaisen ravintolan, jossa nautimme illallista ja keskustelimme mm. tulevista päivistä.

Palatessamme hotellille tapasimme jälleen muutamia kulkukoiria. Koirat eivät pääsääntöisesti viihdy keskustan alueella, mutta hiemankin keskustan ulkopuolella niitä tapasi joka paikassa. Tämä johtuu mm. siitä että Bukarestin kaupungin keskustassa koirien pitäminen on jopa kiellettyä, esimerkiksi lähes kaikissa pienehköissä keskustan puistoissa oli koirien kieltomerkit. Kyseessä on esimerkki Bukarestin hallinnon yrityksistä piilottaa kulkukoiraongelma edustavista kaupunginosista. Tapaamastamme karvakuonosta huomasimme, että se oli saanut ihmisiltä ruokaa eikä kärsinyt nälästä. Hetken rapsuttelun jälkeen jatkoimme matkaa ja seuraava ihminen oli jo tarjoamassa ruokaa kyseiselle koiralle.

Hyväkuntoinen kulkukoira

Torstai 28.6.12

Torstain matka suuntautui romanialaisen eläinsuojelijan Anda Murgun luokse. Andan tytär Alina saapui bussilla hotellillemme ja toimi oppaanamme.

Matkasimme ensin suureen Cora-kauppakeskukseen hakemaan ruokaa Andalle niillä lahjoitusrahoilla, joita olimme saaneet ennen matkaa. Andan osuus tästä oli n. 100 euroa. Lahjoituksista kiitos J.A:lle, A.R:lle ja Jarille ☺

Matkalla Andalle näimme kulkukoiria lähestulkoon joka paikassa. Niitä seisoskeli aukeilla, pelloilla, autojen seassa ja kyläraiteilla. Osa koirista oli sääliäväkin laihassa kunnossa, osa näytti olosuhteisiin nähden hyvinvoivilta.

Anda asuu vajaan tunnin ajomatkan päässä Bukarestista, pienessä romanikylässä nimeltä Frumusani. Tuo ajomatka kartan mukaan ei ole kovinkaan pitkä, mutta matka halki hetkisen Bukarestin vie aikaa ja aikaa. Viime kesän matkalaisten kertoman mukaan jännitimme hieman Andalle saapumista, saisimmeko koko kylän romanit auton ympärille pyörimään? Koska vuokra-automme oli Romanian rekisterissä, saimme kuitenkin olla varsin rauhassa, tokikin muutaman innokkaan ihmisen tullessa kurkkimaan tapahtumaa.

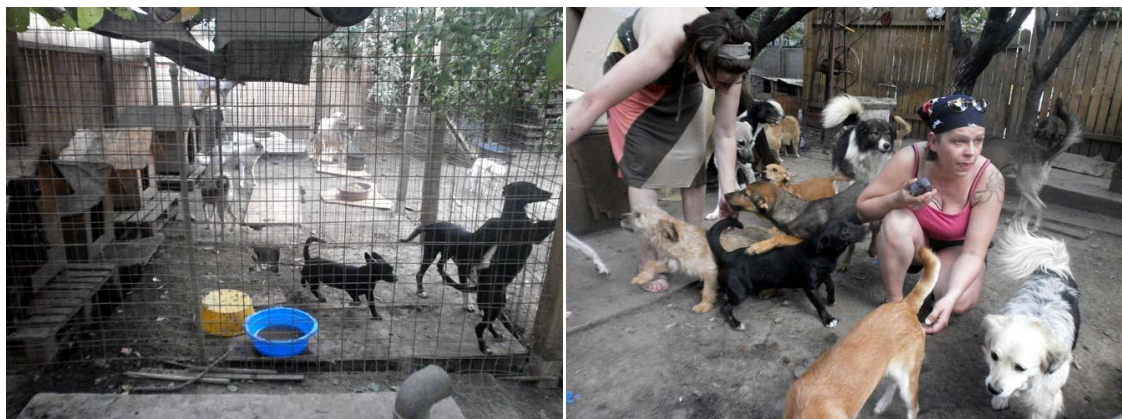

Sydämellinen Anda tuli vastaan portille, tätä olimme odottaneet!

Andan piha oli jaettu useampaan "alueeseen". Tämä sen vuoksi, että koiria saatiin eristettyä toisistaan. Koiria tuntui tupsahtavan esiin joka kolosta ja puun takaa. Sosiaalisimmat koirat juoksivat välittömästi tervehtimään tulijoita, osa piilotteli suojissaan ja kurkistelivat sieltä arastellen, mutta kuitenkin tuntien selkeää mielenkiintoa meihin. [Video Andan pihalta >>](#)

Ensimmäisen suojatun alueen jälkeen siirryimme seuraavaan, jossa oli vielä enemmän koiria kuin ensimmäisessä. Anda avasi talonsa oven ja sisältä juoksi kymmeniä koiria iloisesti haukkuen ja jokainen vuorollaan kivuten syliimme haluten huomiota. Pääsääntöisesti koirat Andalla olivat hyvinvoivan näköisiä, muutamaan jalkavammaista ja laihahtua lukuun ottamatta.

Pihan perällä, jälleen uudella suojatulla alueella oli lisää koiria, osa sellaisia joihin edes Anda ei ollut saanut koskaan koskea, koska ne olivat niin arkoja. Nämä arkalaiset antoivat meidän käydä häkissään, mutta pitivät visusti huolta siitä että välimatka pysyi hyvinkin turvallisena, emmekä olleet heille uhkana.

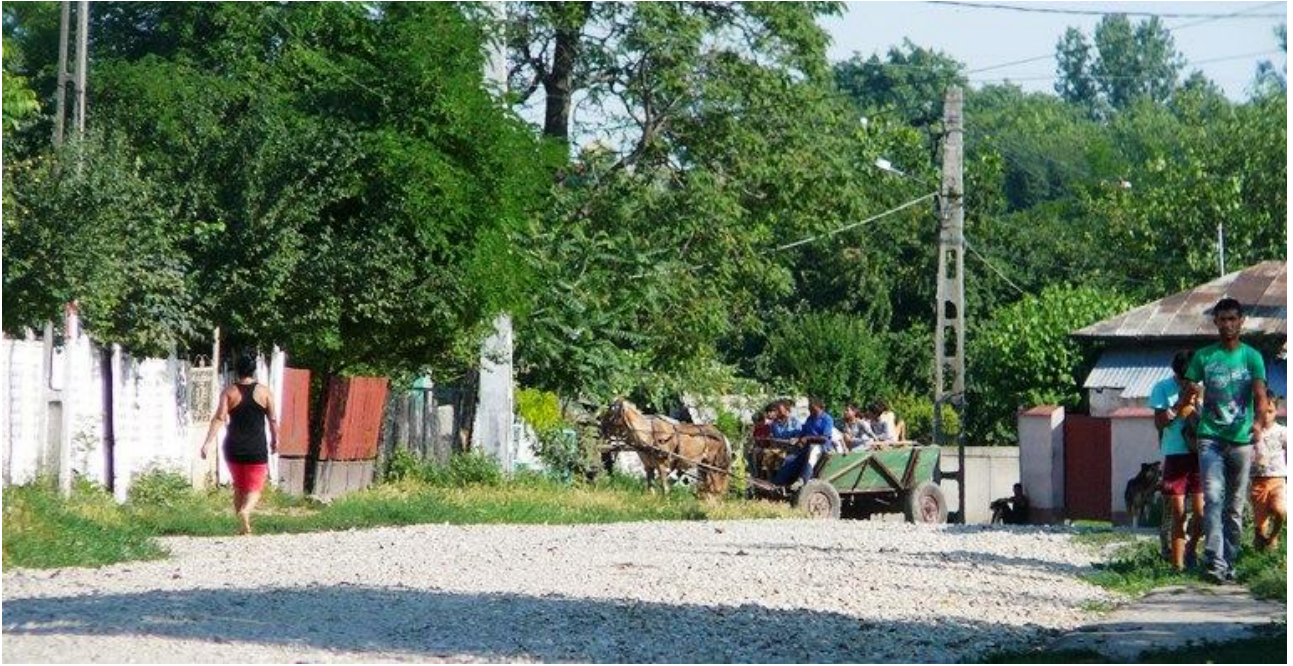
Vieraina emme saaneet niin sanotusti tehdä mitään töitä Andalla, vaan lähinnä tutustuimme ja valokuvasimme sivuille tulevia koiria. Andan entinen mies, joka oli paikalla myös, lämmitti grillissä tyyppillisiä romanialaisia lihavartaita ja tarjosi suuresta leipälimpusta käsin otettavaksi tuoretta leipää. Anda puolestaan nautti onnellisena suomalaisia marjapiirakoita, joihin hän oli ihastunut suomessa käydessään.

Mitä kauemmin olimme koirien joukossa, myös aremmat koirat alkoivat kiertelemään lähellämme ja halusivat selkeästi tutustua meihin. Joukosta löytyi isoa, pientä, karvaista ja karvattomampaa koiraa. Joitakin koiria Anda oli tuonut kunnalliselta tarhalla kotiinsa, osan hän oli löytänyt, toiset huonommassa kunnossa, toiset paremmassa. Yhteensä koiria oli n. 120-130.

Andan koko päivä kuluu koiria hoitaessa, siivotessa ja ruokkiessa. Työn täyttämänä Anda saa vielä kinastella alvariinsa romaninaapureidensa kanssa, jotka eivät koirista välitä. Toisinaan romanit jopa heittävät pentuja aidan yli, jolloin Andan on oltava nopea, että pennuille ei käy huonosti laumaansa puolustavien isompien koirien vuoksi. Tilanne naapureiden kanssa on viime aikoina hieman "parantunut" kun Anda sopi toimittavansa heille leipää kerran viikossa. Vallitsevaan tilanteeseen on vain ollut pakko sopeutua. Anda kertoi myös, että alueella liikkuu 20-30 kulkukoiran laumojäseniä, jotka saattavat hyökätä jopa ihmisten kimppuunkin. Luonnollisesti tämä kaikki on ihan käsittämätöntä meille ja tunsimme itsemme varsin kädettömiksi kaiken keskellä.

Andan kylänraitin romaninaapureita. Seuratessamme todella laihan hevosen yrityksiä nousta mäkeä, tunsimme itsemme (taas kerran) voimattomiksi.

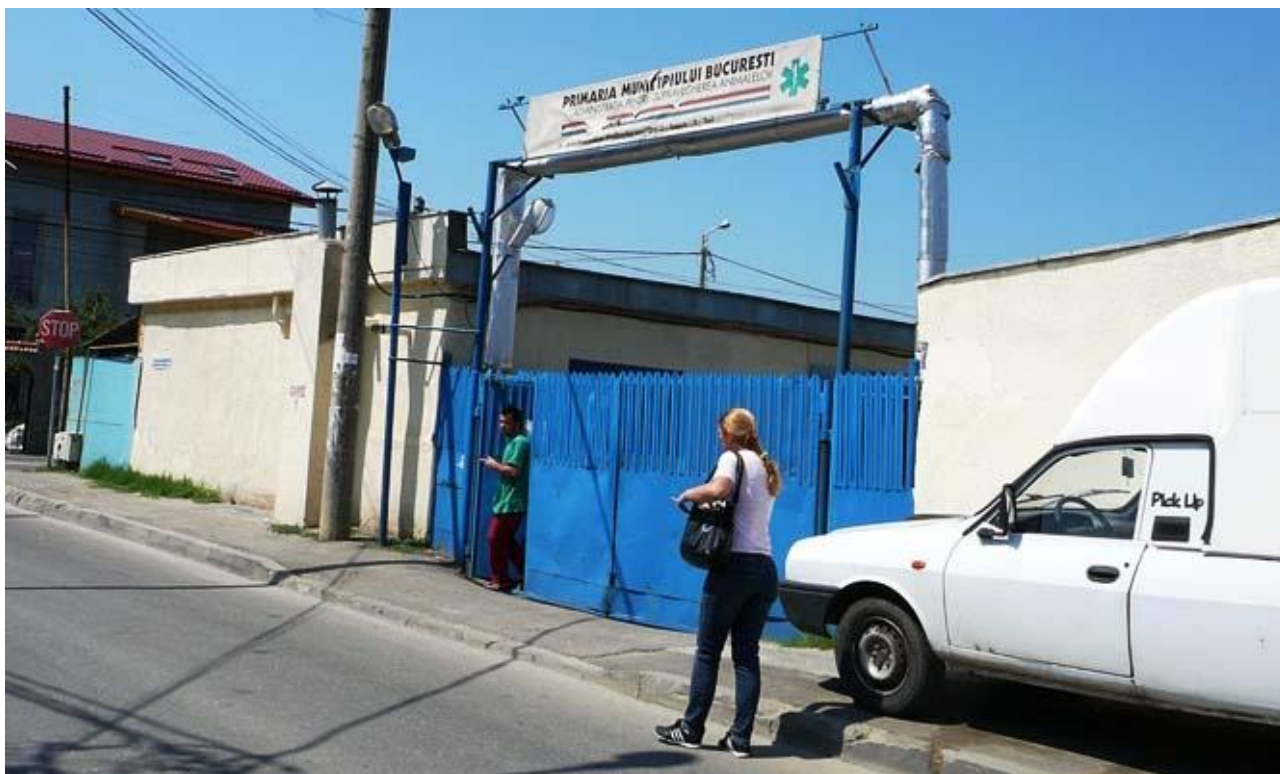
Andalta matkasimme vielä Alinan luokse Bukarestiin. Alinan talon vieressä sijaitsi pieni aidattu rakennustyömaa, jossa oli kuusi pientä koiranpentua. Niiden emo oli myrkytetty muutama viikko sitten ja paikalliset ihmiset kävivät ruokkimassa pentuja. Pennut olivat pieneen tyytyväisiä ja vieraat ihmiset eivät olleet lainkaan pelottavia.

Pentuja rakennustyömaalla

[Video pennuista täällä >>](#)

Romaniassa ajalla tuntui olevan oma merkityksensä ja kello tikitti selvästi nopeammin siellä kuin Suomessa. Kun aamulla lähti, oli jo melkoinen saavutus päästä hotelliin takaisin ennen illanhämärän tuloa.

Perjantai 29.6.12

Carmen saapui ajoissa hoteliimme noutamaan meitä. Hän oli sopinut ystävänsä kanssa, että pääsimme katsomaan yhtä Bukarestin kunnallista koiratarhaa nimeltään Theodor Pallady. Kunnallinen tarha oli auki kolme päivää viikossa klo 11-13. Normaalisti siellä ei saanut valokuvata, mutta tällä kertaa saimme luvan siihen.

Tämä kuvauslupa perustui ilmeisesti siihen, että tarha oli siivottu, meidän mielestä jopa liiankin hyvin. Kaksi suurta huonetta oli täynnä häkkejä, jotka sijaitsivat huoneen keskellä ja näin häkkeihin pääsi siis molemmilta

puolilta sisään. Osa koirista oli laihoja, osa niin arkoja etteivät ne uskaltaneet edes katsoa meitä, osa taas oli hyvinkin sosiaalisia ja hyvinvoivan näköisiä.

Carmen kertoi että jos haluamme jonkun koiran mukaamme, toimitamme sen OneVet-eläinlääkäriasemalle, jonne olimme menossa kunnallisen tarhan jälkeen. Kolmannessa huoneessa oli lisää häkkejä ja koirilla myös mahdollisuus mennä ulkoilemaan luukun kautta. Parhaimmillaan häkkeihin oli sijoitettu jopa kahdeksan koiraa, eikä tuo tila siellä niin suuren suuri ollut. Pääsääntöisesti koirat kunnallisella tarhalla olivat keskikokoisia, vain muutama pieni koira ja muutama suuri kokoinen.

Pihalla eleli vapaana myös neljä tarhan omaa koiraa varsin leppoisissa tunnelmissa. Theodor Pallady ei ollut kuulemamme mukaan tyypillinen kunnallinen tarha, vaan parempi kuin muut vastaavat, sellaiset joihin edes romanialaiset itse eivät välttämättä pääse sisään. Theodor Palladylla tehdään myös ajoittain sterilointikampanjoita koirille.

Valitsimme pienen pennun mukaamme, joka oli niin laiha, että kaikki hänen luunsa tuntuivat paistavan karvoituksen läpi. Ollessamme lähdössä pois, paikallinen vanhempi mies käveli tarhalle, kantaen sylissään kahta neliviikkoista koiranpentua. Pennut olivat hänen oman koiransa pentuja, mutta mies ei suostunut steriloimaan koiraansa. Pennut olisivat jääneet kunnalliselle tarhalle, jolloin Carmen nappasi toisen pennun ja toisen sen meille. Tämä onnekas pääsi jatkamaan matkaa kanssamme.

Jatkoimme matkaa OneVet-eläinlääkäriasemalle, jonka kanssa siis teemme yhteistyötä ja josta kaikki Suomeen tulevat koirat lähtevät matkaan. Tapasimme tohtori Dragoksen, joka toimii eläinlääkärinä ja yhteyshenkilönämme siellä. Dr. Dragos esitteli meille paikan, laitteistoa ja tilat missä oli koiria. OneVetilla oli käytössään mm. Mindray BC-2800 täysautomaattinen diagnostiikkajärjestelmä sekä huipputasoinen mikroskooppi. Tapasimme myös Andreaa Cristinan, joka pääsääntöisesti hoitaa ulkomaille lähtevät koirat jopa lentokentälle asti, sekä monta muuta työntekijää joista jäi lämpimät muistot. Kaikki henkilökuntaan kuuluvat tuntuivat mukavilta ja luotettavilta ihmisiltä, paikka ylipäättään hyvinkin asialliselta ja romanialaisittain korkeatasoiselta.

OneVetin lähellä sijaisi yksityinen hoitola, jossa koiria oli lisää. Hoitolassa oli koiria n. 70, täysin sekarotuisista jopa rotukoiriin. Pentuja oli aivan pienistä hieman isompiin, ja niitä tuntui vipeltävän joka paikassa. Ulkona sijaisi häkkejä ja turvallinen

aidattu tila, missä juoksi koiria kokoon ja näköön katsomatta kaikessa kirjossaan. Jokainen koira tuntui haluavan osansa vieraista ja rapsutuksista joita meiltä sai.

Hoitolassa oli myös muutamia kissoja, joita olimme tavanneet ainoastaan Alinan luona aiemmin vieraillessamme. Kulkukoirat pitävät osaltaan huolen kissapopulaatiosta käyttäen näitä ravinnokseen.

Jälleen kerran sydäntä raastaen ja kellon käydessä jo iltatunteja jatkoimme matkaamme hotelliin. Carmen oli järjestänyt meille tapaamisen romanialaisten eläinsuojeluystäviensä kanssa ravintolaan, jossa söimme ja istuimme iltaa. Ilta oli upea, paikalla samanhenkisiä ihmisiä ja paljon puhuttavaa.

Paikallisen eläinsuojelijan Roberto losupescun mukaan Romanian koiraongelma johtuu suurelta osin ihmisten alhaisesta tulotasosta (n. 350€/kk) mikä johtaa siihen, että ihmiset joutuvat keskittymään arjesta selviytymiseen, eikä eläinsuojeluasioita pidetä kovin tärkeinä. Tästä johtuu, että poliitikot niin ikään joutuvat keskittymään äänestäjilleen tärkeisiin asioihin, eläinten jäädessä toiselle sijalle. Romaniassa eläinsuojeluasioissa on vain edettävä hitaasti, pieni askel kerrallaan.

Lauantai 30.6.12

Carmen ja Roberto tulivat noutamaan meitä aamusella ja päivän ohjelma oli vierailu Glinan tarhalle.

Mennessämme aamulla noutamaan vettä paikallisesta lähikaupastamme, tapasimme matkamme surkeimman näyn. Kaupan vieressä oli koira, jonka takajalat olivat kääntyneet väärinpäin, toisinaan taas oikeinpäin ja se raahasi itseään etujaloilla eteenpäin. Carmen selvitteli asiaa paikallisilta ihmisiltä ja kyseinen koira oli jäänyt auton alle muutama kuukausi sitten. Paikalliset asukkaat olivat toimittaneet koiran eläinlääkäriin, jossa se oli leikattu. Hetkittäin koira nousikin neljälle jalalle, hoiperteli eteenpäin muutaman askeleen ja jatkoi jälleen matkaa raahaten itseään eteenpäin. Koiralla oli kuitenkin paikka missä nukkua ja paikalliset asukkaat pitivät huolta siitä ruokkien sitä. Tässä tapauksessa emme voineet tehdä asialle valitettavasti enempää.

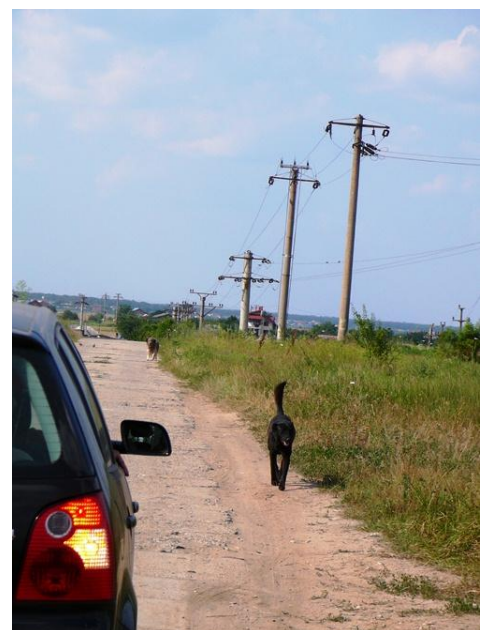
[Video takajalkojaan raahaavasta koirasta ->>](#)

Ajoimme Metro Cash & Carry-tukkukauppaan hakemaan ruokasäkkejä lahjoitusrahoilla (n. 100 €) sekä pennuille märkäruokaa ja maitoa. Jälleen kerran kaupan parkkipaikalle saapui kulkukoiria katsomaan meitä ja tutkimaan tilannetta josko meiltä saisi jotain syötävää...

Matka Glinalle jatkui. Koiria tupsahteli jälleen esiin joka paikasta matkan varrella ja romanit ajelivat vanhoilla kärryillä, joita vetivät langanlaihat hevoset hädin tuskin jaksaa taakkaansa.

Asociatia A Doua Sansan tarha sijaitsee Glinalla, vajaan tunnin ajomatkan päässä Bukarestista, keskellä peltoaluetta, polttavan auringon alla. Näky oli varsin vaikuttava, häkkirivejä toisensa perään, haukkuvia koira ja paikalle porhaltava kymmenpäinen pentulauma, jotka kilpailivat keskenään meistä, kuka heistä saisi huomiomme. Ympäröivää tasaista peltomaata rikkoivat öljypumput ja öljynkuljetukseen liittyvät venttiiliasemat ja puolen kilometrin päässä sijaitsi yksi jalostamokin. Alueella kulki paljon voimalinjoja mikä Roberton mukaan johtaa siihen, että tontille ei saa rakentaa kiinteitä rakennuksia. Tarhalla sijaitsi kuitenkin yksi pieni puinen huoltovaja.

Glinalla koiria oli n. 250, joista pentuja oli löydetty vähän ajan sisällä n. 50-60. Osa pennuista oli saanut jo kodin, osa oli lähdössä niin Britanniaan kuin Saksaankin, joten asiaan on saatu edes hieman helpotusta. Osa isommista koirista juoksi vapaana lähiympäristössä, osaa sai rapsuttaa, osa kierteli hyvinkin lähellä,

mutta koskea et saanut.

Pesimme hieman häkissä olevien koirien juomajä ja ruoka-astioita ja keräsimme roskia alueelta. Vesitilanne Glinalla on hyvin huono, koska paikalla ei ole kaivoa, vaan vesi tuodaan sinne autolla päivittäin. Samalla tontilla toimii myös toinenkin yhdistys jolla on oma kaivo käytössään. Kaivon vedenpinta on kuitenkin ilmeisesti niin alhainen, ettei siitä riitä kunnolla vettä

molempien tarhojen tarpeisiin. Tarhat tekevät jonkin verran yhteistyötä, mutta pääsääntöisesti tarhojen työntekijät pysyvät omilla tonteillaan.

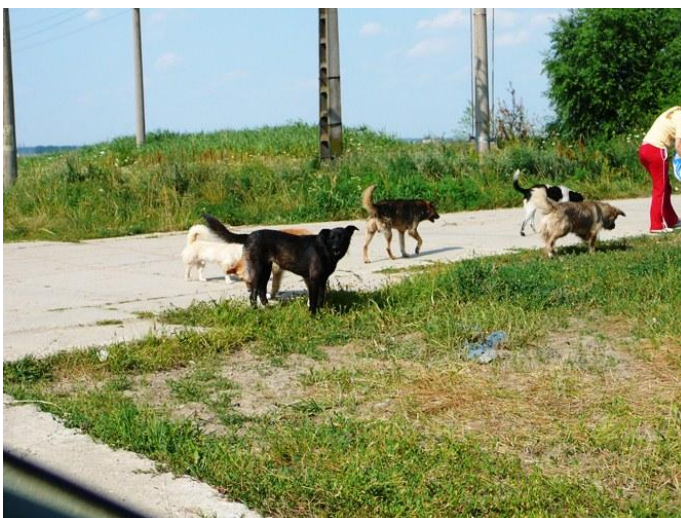
Tarhan vanhin koira oli 18-vuotias, kuuro ja sokea vanhaherra, joka ei välittänyt ihmisten kosketuksesta. Nuorimmat pennut olivat muutaman kuukauden ikäisiä, joten ikähaarukka oli todella laaja koirien keskuudessa.

Asociatia A Doua Sansa järjestö on vuokralla kyseisellä maa-alueella. Vuokra on 300 €/kk. Järjestöllä on yksi työntekijä, jolle he maksavat pientä palkkaa, muuten homma toimii pelkästään vapaaehtoisvoimin.

Tuo 100 kg koiran kuivamuonaa, jotka veimme tullessamme, hävisivät saman tien nälkäisien koirien suihin. Lauantaina meidän lisäksi paikalla oli kolme muutakin auttavaa kättä, joten homma sujui ripeästi tottuneilta ihmisiltä.

Lähtiessämme paluumatkalle pysähdyimme muutaman kerran pellonlaitaan, jossa Carmen jakoi kulkukoirille ruokaa. Koiria juoksi pitkin pelloja ja tienviertä paikalle, näky oli jälleen kerran varsin vaikuttava.

[Video pellolla olevista koirista ->>](#)

Lauantain lämpötila kohosi auringossa huippulukemiin ja paluumatkalla näkemämme hevoset laidunsivat lyhyessä narussa suoraan kuuman auringon alla. Kerran matkan varrella kyllä näimme romanimiehen heittävän viilentävää vettä hevosensa päälle, tämä tietysti yllätti meidät positiivisesti.

Jälleen kerran illan alkaessa laskeutumaan palasimme hotelliin, mutta vain käydäksemme suihkussa ja jatkaaksemme matkaa. Cezara Bratan, vapaaehtoinen eläinsuojelija, oli järjestänyt läksiäisillallemme ohjelmaa paikalliseen romanialaiseen ravintolaan. Tämä paikka oli sellainen, jota turistit eivät välttämättä koskaan löydä. Pieni ravintola, jossa soitettiin romanialaista livemusiikkia, tanssittiin romanialaisia tansseja, juhlittiin kihlajaisia, häitä ja syntymäpäiviä. Ilta oli todellinen huipentuma koko vierailuajallemme Bukarestissa ja ihmiset olivat jälleen kerran sydämellisiä, sosiaalisia ja iloisia.

Palatessamme hotelliin saimme nukkua kaksi tuntia, jonka jälkeen Carmen tuli jälleen kerran noutamaan meitä hotellistamme ja saattamaan lentokentälle, kotimatkaa varten.

Kokonaisuudessa matka antoi meille paljon ajattelemisen aihetta siitä millä tavalla mahdollisesti voisimme auttaa tilannetta Romaniassa. Pala sydäimestä jäi sinne ehdottomasti ja suunnittelimme jo matkaa ensi kesälle, jolloin vannoimme viettävämme siellä ainakin viikon, tämä neljä päivää oli selvästi liian lyhyt aika.

Kiitos - Mulțumesc!

...ja paluumatkalla olimme suurin piirtein tämän näköisiä
kuin tämä kotia etsivä pentu OneVetin hoitolassa

- Kata, Katja ja Jari

Lisää kuvia matkastamme löytyy yhdistyksen [Facebook-sivulta >>](#)